

KTO JE BEZ VINY... NECH PREHOVORÍ

VYŠŠIA SPRAVODLIVOSŤ

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

IKAR

VYŠŠIA SPRAVODLIVOSŤ

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

Preložili Lenka Kočišová a Zuzana Inczingerová

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt
EN HÖGRE RÄTTVISA

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2019 by Lenka Kočíšová, Zuzana Inczingerová
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6937-8

PRVÁ ČASŤ

13. október

Sníva sa mi o tebe.

Takmer každú noc, odkedy sa to začalo.

Čo by si si o mne pomyslela, keby si to vedela?

O tom, čo robím?

Pravdepodobne nič dobré.

Požiadala by si ma, aby sa to skončilo.

Bola si lepší človek než ja.

Dnes v noci si ma však prosila o záchranu.

Premohol nás strach.

Nedalo sa.

Nebolo by to možné ani vo sne.

Robím teda, čo je v mojich silách.

Plánujem to urobiť znova.

Dnes večer.

Piateho.

Klara Wahlgrenová.

Október priniesol zimu. Celý rok poznačilo bláznivé počasie. Jar neprišla skôr ako v máji. Sneh dopadal na biele čiapky študentov dokonca aj počas tradičnej a populárnej oslavy Valpurginej noci, aj počas oveľa konzervatívnejších prvomájových sprievodov na druhý deň. Leto meškalo, neprišlo skôr ako koncom júna, keď sa teplota vyšplhala nad dvadsať stupňov až týždeň po svätajánskej noci, no viac-menej sa nezmenila až do polovice septembra.

Jeseň akoby nebola. A osemnásteho októbra to prišlo zas. Tenká biela pokrývka prekvapila obyvateľov Uppsaly, keď ráno vyťahovali rolety a vyzreli z okna. Necelé štyri mesiace bez snehu boli ako voda na mlyn pre odporcov klimatických zmien.

„Podľa mňa to nevyzerá tak, že sa Zem otepluje.“

„Nikto sa ťa nepýtal na názor,“ odpovedala by Klara, ako vždy, keď počula túto otrepanú frázu, po ktorej väčšinou nasledoval samolúby úškrn.

Klimatické zmeny boli skutočné. Trojročné štúdium environmentalistiky v Lunde a magisterský stupeň v odbore trvalo udržateľného rozvoja v Uppsale presvedčili Klaru o tom, že je to pravda. Roky strávené výskumom po celom svete to len potvrdzovali, bez ohľadu na to, ako sa to javilo pri pohľade z kuchynského okna v októbri.

Je veľmi chladno, pomyslela si, keď vychádzala z budovy, kde organizovali kurzy, iba niekoľko minút pred deviatou večer a zapínala si tenkú bundu. Ako zvyčajne, zostala dlhšie, aby upratala a dala do poriadku priestory po odchode posledného účastníka kurzu.

Čalúnenie nábytku.

Začiatok kurzu: 15. septembra. Dĺžka trvania kurzu: 18.30 – 20.30.

Deväť záujemcov.

Dnes večer sa stretli po piatykrát. Klara s nadšením pozorovala pokroky, ktoré všetci účastníci robili. Zbožňovala organizovanie týchto kurzov.

Robila to už štvrtý rok.

Skôr než sa vydala smerom k ulici Östra Ågatan, ešte raz skontrolovala zamknuté dvere. Bolo chladno, preto kráčala rýchlo. Zazvonil mobil. Vybrala ho a odpovedala s jemným úsmevom na perách.

„Ahoj, zlatko, ešte nespíš?“

„Kedy prídeš domov?“ zaznel Victorov ospalý hlas. Predstavovala si ho, ako sedí na pohovke, v obľúbenom pyžame so Spidermanom, s umytými zubami, rozstrapatenými vlasmi, bojujúc sám so sebou, aby udržal oči otvorené.

„Mierim k autu, takže o pätnásť-dvadsať minút som doma. Deje sa niečo?“

„Boľačka.“

Pred týždňom sa jej syn zúčastnil na školskom športovom podujatí, vtedy ešte nesnežilo, podarilo sa mu však zakopnúť o nejakú hromadu zhrdzaveného šrotu pohodeného v lese a poranil si pri tom lýtko. Výsledkom bolo päť stehov. Ranu museli preväzovať každý večer.

„Nemôže ti vymeniť obvaz ocko?“

„Ty to vieš lepšie.“

Klara si povzdychla. Bol to skvelý pocit, keď vedela, že ju má rád a chýba mu, ale ona a Zach sa delili o rodičovskú starostlivosť rovným dielom, Zach bol súčasťou synovho života, ako rástol, občas dokonca viac ako ona, ale keď išlo o... prakticky o všetko ostatné, potreboval Victor mamu. Na Zachovi videla, že hrať druhé husle mu vôbec neprekáža.

„Ja však nie som doma a ty si musíš ísť ľahnúť,“ vysvetľovala mu. Zabočila na ulicu Ångkvarnsgatan.

„Ale čo s mojou boľačkou?“

„Nechaj ocka, nech ti s tým pomôže, a potom šup do postele. Ak ešte nebudeš spať, keď prídem domov, a nebude to dobre previazané, urobím to ja.“

Na jej návrh nič nepovedal, takmer akoby sa osemročný chlapec pokúšal zistiť, či sa ho nesnaží obalamutiť.

„Dohodnutí?“ spýtala sa Klara.

„Dobre teda...“

„V poriadku. Posielam ti bozk a uvidíme sa zajtra ráno.“

Ukončila hovor a vložila si mobil do vrečka. Ruku však z neho nevytiahla. Vonku bolo naozaj chladno.

Urobila chybu?

Ak bude Victor ešte hore a ona bude nútená vymeniť obvaz, ako keby priznala, že Zach to nevie urobiť poriadne. Mala by byť naňho prísnejšia? Mala mu povedať, že ocko vymení obvaz a on si má ísť ľahnúť a spať? A bodka?

Nedať mu na výber.

Nedať mu možnosť vyjednávať.

Pravdepodobne áno.

V najlepšom prípade už bude Victor spať, keď príde domov, a ona sa nebude musieť týmto problémom zaoberať, pomyslela si a zabočila na parkovisko.

Vo dvore so štvorcovým pôdorysom bolo miesto pre šesť áut. Dve parkovacie miesta boli rezervované pre Studieförbundet, jeden z najväčších študentských spolkov vo Švédsku. Jej modré auto Volkswagen Polo, zaparkované vo vzdialenejšom rohu, ostalo na parkovisku posledné.

Klara zastala.

Panovala tam tma.

Väčšia než zvyčajne.

V budovách naokolo sa nachádzali zväčša kancelárske priestory, v ktorých sídlili rôzne združenia, no o tomto čase boli ponorené do tmy. Dnes večer však nesvietili ani vonkajšie lampy pripevnené na fasáde najbližšej budovy. Klara netušila, kde sa nachádza vypínač, zrejme ich niekto zhasol omylom.

Keď sa však približovala k svojmu autu a jej oči si zvykli na tmu, zistila, že opak je pravda. Na zemi pri stene, blízko jej auta, ležali črepy skla. Lampa bola rozbitá.

Alebo sa sklenený kryt uvoľnil a spadol na zem? Rozbité však boli obe lampy, zjavne sa niekto upokojoval tým, že ich zničí obe. Hoci bola Klara ešte stále mladá, v duchu sa neubránila zahundraňiu „prekliati tínedžeri“. Možno to bola skôr zbožná myšlienka. Že vandalizmus a podobné bezohľadné správanie sa dajú vysvetliť iba nezrelosťou. Ale správanie spoločnosti čoraz zreteľnejšie naznačovalo, že to nie je pravda.

Z vrecka vybrala kľúče od auta. Svetlá na aute dvakrát zablikali a spätné zrkadlá sa so slabým vrzgotom vysunuli do strán. Práve sa chystala položiť ruku na ľadovú kľučku dverí, keď zbystrila pozornosť a po chrpbte jej prebehol mráz.

Ozvali sa za ňou tiché kroky.

Nebola sama.

V odraze skla sa na okamih mihla tmavá silueta.

Neprirodzená. Veľká. Blízko.

Inštinktívne urobila krok bokom a otočila sa. Tmavá postava teda nestála za jej chrpbtom, ale vedľa nej. Stihla si všimnúť čiernu čiapku a zakrytú tvár, než ju prekvapil vysoký, prenikavý zvuk.

Akoby sa spustil alarm.

Trvalo niekoľko sekúnd, kým si Klara uvedomila, že vrieska.

Postava pred ňou zaspätkovala, prekvapená intenzitou jej hlasu. Klare to pridalo na sile.

Ani jej nenapadlo vziať nohy na plecia a dať sa útek.

Chcela sa brániť.

Za každú cenu.

Spomenula si na radu, že pri možnom útoku by mal človek klásť čo najväčší odpor, preto sa jej aj držala. Zápasila a kopala. Vo vzduchu sa mihali jej ruky a nohy. Triafali útočnickovo telo. Silno. Znova a znova. Jej zlosť bola slepá. A neprestávala kričať.

Klara nemala potuchy, ako dlho útok trval, možno niekoľko sekúnd, hoci jej sa zdalo, že to trvalo celú večnosť, kým útočník začal cúvať, otočil sa, rozbehol sa k východu a zabočil doľava na ulicu Ångkvarnsgatan.

Klara sa ani nepohla. Chrapľavo dychčala. Hlavou jej prebleslo, že kričala ako nepríčetná a pravdepodobne si to odniesli jej hlasivky. Od totálneho vysilenia sa zosunula na zem. Necítila chlad ani vlhkosť, ktoré jej nemilosrdne prenikali cez nohavice. Jej hlasné chrapčanie sa zmenilo na tiché stonanie. Prázdny pohľad upierala kamsi pred seba. Zrak jej padol na malý dlhý predmet na asfalte vedľa auta.

Injekčná striekačka s akousi tekutinou.

Mala ju uspať.

Uspať, aby ju mohli znásilniť.

Rovnako ako Idu.

Chýbal jej Riksmord? Vanja si túto otázku kládla veľmi často. Napríklad aj teraz, keď si pripravovala šálku čaju v kuchyni svojho malého dvojizbového bytu na ulici Norbyvägen, ktorý jej prenajal jeden z kolegov z Uppsaly. Na začiatok sa dohodli na ročnej zmluve, kým on býval v Haagu a pracoval na smernici Európskej únie o boji proti obchodovaniu s ľuďmi. Päťdesiatdva štvorcových metrov, vyplnených predmetmi či nábytkom, ktorými by nikdy nezariadila či nedekorovala vlastný príbytok. Azda okrem televízora s uhlopriečkou stodeväťdesiat centimetrov, ktorý dominoval stene naproti vysedenej čiernej koženej sedačke. Ak však človek raz súhlasil s prenájmom zariadeného bytu, nemohol cúvnuť. Rok to Vanja predsa len vydrží. Keby hrozilo, že sa jej prenájom predĺži, nájde si niečo iné. Zaobstará si niečo vlastné.

Či jej chýba Riksmord? Premýšľala nad odpoveďou. Vybrala čajové vrečko zo šálky s motívom Hviezdnych vojen a hodila ho do výlevky.

Nechýbalo jej oddelenie ani náplň jej práce. Práca v Uppsale bola mimoriadne zaujímavá, pravda však bola, že jej chýbali kolegovia. Nevidela ich niekoľko mesiacov a až teraz si uvedomila, že ich vnímala skôr ako priateľov než ako spolupracovníkov. Pravdepodobne boli jej jediní priatelia.

Prirodzene, okrem Sebastiana.

Ten nebol jej priateľ.

Otvorila chladničku, naliala do šálky mlieko a odniesla ju do malej obývačky so stolíkom z Ikey, vyrobeným z dymového skla.

Torkelovi sľúbila, že sa vráti.

Keď sa jej podarí všetko usporiadať.

Nech to znamená čokoľvek.

Prerušila všetok kontakt s Annou, na tom sa nič nezmenilo. Celý život jej mama klamala, a keď pravda konečne vyšla najavo, znova ju zradila. Za jej chrbtom sa kontaktovala so Sebastianom a – čo bolo najhoršie – vyspala sa s ním.

Valdemar sa jej ozval niekoľkokrát. Išlo o krátke a neosobné rozhovory týkajúce sa sťahovania, novej práce a kolegov. Rozhodol sa ju nenavštíviť. Možno by sa im podarilo znova si k sebe nájsť cestu, uvedomila si však, že im stojí v ceste prebiehajúce vyšetrovanie Valdemarových finančných zločinov a pokus o samovraždu.

Bol to riadny bordel.

Jej život.

Presný opak usporiadaného života.

Jediné, čo sa nepokazilo, bol vzťah s Jonathanom. Práve naopak, nikdy im nebolo spolu lepšie. Dovolenka, ktorú začali v Kodani a pokračovali cestou po ďalších piatich európskych krajinách, sa vydarila nad očakávanie. Aj keď sa znepokojoval myšlienkou, že Vanja iba niekoho potrebuje, no nie nevyhnutne jeho, zakrátko sa ukázala ako nanajvýš neopodstatnená. Na sklonku leta plánoval ich spoločnú budúcnosť, akoby to bola úplná samozrejmosť.

Nepáčilo sa mu, že sa odsťahovala do Uppsalu, cesta však netrvala dlhšie než štyridsať minút a Vanja teda pendlovala do Štokholmu tak často, ako sa jej zachcelo. Keď prišla do mesta, bývala uňho, pretože svoj byt na ulici Sandhammsgatan prenajímala.

S Jonathanom prežívali skvelé obdobie a Sebastiana nevidela odvtedy, čo ju pred tromi mesiacmi nechal stáť v garáži komplexu Waterfront. Vedela, že sa zranil počas šialenej naháňačky autom, v ktorom viezol bombu. Od Ursuly sa dozvedela, že si zlomil niekoľko rebier a rameno, no viac sa nedozvedela.

Vlastne ani nechcela viac vedieť.

Čím menej miesta zaberá Sebastian Bergman v jej živote, tým lepšie. Určite to platí pre väčšinu ľudí. Preto prestala naňho myslieť, radšej sa usadila na pohovke a vrátila sa ku kópii trestného oznámenia. Uchlipla si horúceho nápoja.

Oznamovateľka odišla z párty na ulici Molngatan 23 tesne pred pol druhou hodinou v noci štvrtého októbra a rozhodla sa ísť domov na ulicu Almqvistgatan, ktorá bola vzdialená

iba niekoľko kilometrov odtiaľ. Kráčala peši na námestie Liljefors torg. Keď sa približovala ku škole Liljefors skolan, začula za sebou kroky a niekto ju zozadu schmatol. Na krku pocítila vpich.

Vanja vedela, že nemôže čakať, že každé oznámenie trestného činu bude napísané pravopisne a gramaticky správne, podobných oznámení je isto ako maku, ale oznámenia trestného činu podobné tomu, čo čítala teraz, boli naozaj hotová skúška. Pohľadom spočinula na mene osoby, ktorá oznámenie prevzala. Študent policajnej akadémie Oscar Appelgren. Takže vysokoškolák. Ale keď sa na vysokej škole nevenujú pravidlám spisovného jazyka, šanca na zlepšenie je takmer nulová. Zhlboka sa nadýchla a pokračovala.

Potom si už nič nepamätá, až kým sa neprebudila. Ležala na zemi v kriekoch vedľa chodníka. Oznamovateľka mala šaty vyhrnuté po pás, pančuchy roztrhané a cez hlavu natiahnuté čosi ako vrece. Pozviechala sa a dostala sa až na ulicu Vaksalagatan, kde kričala o pomoc. Bolo asi pol tretej v noci. Polícia bola privolaná do nemocnice, kde lekárske vyšetrenie konštatovalo vaginálne krvácanie spôsobené penetráciou a stopy po mužskom semene. Výsledky krvných testov odhalili zvyšky lieku Flunitrazepam Mylan.

Vanja už viac nedokázala pokračovať v čítaní bizarných opisov a hovorových slov, chytila šálku čaju a pohodlne sa oprela o chrbát pohovky.

Prepadnutie a znásilnenie.

Tento typ znásilnenia predstavoval iba malé percento, ktoré im ročne nahlásili, obeť a páchatel sa často poznali a zločin sa stal v príbytku niektorého z nich. Vždy sa im však dostalo obrovskej mediálnej pozornosti, preto by si človek myslel, že ide o bežné zločiny. O tom, čo sa stalo Therese, sa písalo iba veľmi málo. Budú sa však zaujímať viac, ak sa niekto začne venovať tomuto prípadu s plným nasadením.

Lebo nebola prvá obeť.

Vanja sa predklonila, položila šálku na stôl a chytila správu z Národného forenzného ústavu.

Nepísalo sa v nej však veľa.

Odtlačok tenisky značky Vans, model UA-SK8-Hi MTE, ktorý sa našiel v hline pod kríkmí, a DNA zaistená z mužského semena, páchatel' však nemal záznam v nijakom registri. Okrem toho sa nálezy zhodovali s nálezmi zaistenými v prípade znásilnenia spred mesiaca.

Ida Riitalová, tridsaťštyri rokov.

Prepadli ju osemnásteho septembra na cintoríne Gamla kyrkogården.

Rovnaké mesto, rovnaký modus operandi.

Páchatel' sa k nej prikradol zozadu, vpichol jej uspávací prostriedok, cez hlavu jej prevliekol jutové vrece a svoj zločin zavŕšil, kým bola obeť v bezvedomí.

Zazvonil jej mobil. Pohľad jej padol na displej.

Jej nová šéfka. Anne-Lie Ulanderová.

Bolo pol desiatej. Znamenalo to jediné – viac práce. Vanja prijala hovor.

„Ahoj, voláš mi?“

Rozhovor netrval ani pol minúty, Vanja zaklapla notebook, vstala a odišla z bytu. Ak predtým existovali pochybnosti, či majú do činenia so sériovým násilníkom, teraz sa pominuli.

Mali tretiu obeť.

Klara sedela schúlená na pohovke. Hoci mala na sebe tri vrstvy oblečenia a bola zabalená do deky, triasla sa od zimy. Nevedela sa zohriať. Akoby ju chlad, ktorý sa do nej zahryzol na tom tmavom zadnom dvore, prenasledoval a prilepil sa na ňu ako ďalšia vrstva kože. Oboma rukami pevne zvierala šálku čaju a hľadela na ženu s poznámkovým blokom v rukách, ktorá sedela na náprotivnej pohovke a zľahka sa predkláňala.

Anne-Lie Ulanderová. Policajná komisárka.

Klara si pomyslela, že sa podobá skôr na úspešnú právničku z nejakej americkej televíznej série, ako tam tak sedela odetá v jednoduchých, no na mieru šitých a určite drahých červených šatách, s tmavými vlasmi po pleciah, štylizovanými do účesu, ktorý mal pôsobiť nedbalo, no Klara mala pocit, že šlo o premyslenú frizúru.

„Čierny odev, kapucňa a čosi, čo mu zakrývalo tvár. Spomínate si ešte na niečo?“

Klarin pohľad sa stretol so súcitným pohľadom Anne-Lie. Pokrútila hlavou.

„Vedeli by ste odhadnúť jeho výšku?“

Klara sa na chvíľu zamyslela. Hoci bola presvedčená, že nikdy nezabudne na to, čo sa stalo, že sa jej to navždy vrylo do pamäti, spomienky boli zvláštne nezreteľné a chaotické. Akoby sa mozog snažil chrániť ju tým, že jej nedovolí vybaviť si všetko.

„Neviem. Bol vyšší než ja.“

„A aká ste vysoká?“

„Meter šesťdesiatdeväť.“

Anne-Lie si zaznačila čerstvú informáciu do Klarinho stručného opisu udalostí z dvora. Vanja sa mala čo najrýchlejšie dostať na miesto činu. Carlos bol veľmi šikovný, už tam na ňu čakal. Ne-

mohli si dovoliť ani najmenšiu chybičku. Tri znásilnenia za mesiac. Na jej uliciach vyčíňa veľmi nebezpečný muž.

„Zobudil sa, keď som prišla domov,“ povedala Klara potichu. Anne-Lie vzhliadla od poznámok a sledovala Klarin pohľad, upierajúci sa na muža v kuchyni. Sedel pri stole a na kolenách mal chlapca v pyžame so Spidermanom. Tlmeným hlasom mu čítal z knižky, chlapec však bojoval sám so sebou, aby sa udržal v bdelom stave, a sem-tam vrhol na Klaru rozrušený pohľad. „Zaspal, no asi nás začul a pochopil, že sa niečo stalo...“

„Mám sa s ním pohovárať?“

Klara odvrátila zrak od svojho muža a syna a spýtavo sa zahľadela na Anne-Lie.

„A čo by ste mu tak povedali?“

„Koľko má rokov?“

„Osem.“

„Povedala by som mu, že sa s vami rozprávame o niečom, čo ste videli, a nie preto, lebo sa vám niečo stalo. Nedramatizovala by som tak našu prítomnosť.“

„Zach to urobil. Povedal mu, že pred školou vystrájali nejakí hlúpi dospeláci a ja som sa iba zľakla...“

Stíchla, keď sa otvorili vchodové dvere, a stuhla. Anna-Lie si to všimla a upokojujúco jej položila ruku na rameno.

„To je moja kolegyňa,“ vysvetlila jej. Klara hľadela do obývačky. Sledovala mladú ženu, ktorá vošla dnu a predstavila sa ako Vanja Lithnerová.

„Klara Wahlgrenová,“ vysúkala zo seba. Bolelo ju hrdlo. A vôbec sa to nezlepšovalo. Niečo sa jej v ňom muselo poškodiť. Možno by ju mali prezrieť v nemocnici. Neurobila to. Vtedy. Potom. Veď sa jej nič nestalo.

V každom prípade sa jej nestalo to, čo sa jej mohlo stať.

Zachvela sa na celom tele. Uchlipla si čaju. Teplý nápoj ani neutišil bolesť v hrdle, ani ju nezahrial, no aj tak ho ďalej pila. Kamilkový čaj v šálke s nápisom *Najlepšia mama na svete*, z ktorého uchlipkávala sediac na pohovke po tom, ako sa vrátila z kurzu.

Bolo to normálne.

Bolo to bezpečné.

Policajtká si vyzliekla bundu, posadila sa a jedným dychom sa

jej spýtala, ako sa cíti. Klara pokrčila plecami. Ako sa cíti? Vlastne nevie. Myšlienky jej víria hlavou sem a tam. Adrenalín prestal prúdiť v žilách, preto sa cítila totálne vyčerpaná, no jej telo sa naďalej nachádzalo v stave pohotovosti.

Anne-Lie vstala z pohovky a podala svoje poznámky Vanji.

„Musím sa zastaviť na mieste činu, prevezme to tu za mňa Vanja.“ Vybrala svoju vizitku a položila ju na stôl. „Ak budete čokoľvek potrebovať, ak budete mať otázky alebo budete potrebovať lekársku starostlivosť, teda čokoľvek, zavolajte mi.“

„Ďakujem.“

Anne-Lie rýchlo stisla Klare plece, Vanji venovala stručné „uvidíme sa“, vypochoďovala z miestnosti a potom aj z bytu.

Klara ju videla odchádzať. Vedľa dvier vedúcich do haly visela fotografia. Na nej bola ona, Zach a Victor. Minuloročná dovolenka na Kréte. Vybrali sa na výlet do Loutra, mestečka na juhu ostrova. Nedalo sa tam dostať po ceste, museli sa prepraviť loďou. Domy z päťdesiatych rokov stáli v polkruhu okolo priezračnej vody v zálive. Malé reštaurácie, hotely, okrem plávania, opaľovania a oddychu sa tam nedalo veľa podniknúť.

Dokonalá dovolenka.

Dokonalý život.

Zažije to ešte niekedy?

Pod fotografiou stálo kreslo, ktoré vlastnoručne prečalúnila. Pohľadom spočinula na kvetinovom vzore, keď jej na um prišla myšlienka. Myslela na to už vtedy, keď sedela na zemi, potom však na to zabudla.

„Bol to rovnaký páchatel', ktorý napadol Idu?“

Vanja zdvihla zrak od poznámkového bloku, v očiach sa jej zračilo prekvapenie.

„Idu Riitalovú?“

Klara prikývla.

„Bol to on?“

„Poznáte ju?“ spýtala sa Vanja namiesto odpovede, vzbudila totiž jej pozornosť. Skutočnosť, že dve z obetí sa poznali, by dokázala zúžiť pátranie po páchatel'ovi. Na druhej strane to však nemuselo nič znamenať. Mohla to byť obyčajná náhoda. Ale čo ak rozbil vonkajšie lampy a čakal na ňu? Hoci nevedeli naisto, že to

urobil páchatel'. Možno len Klaru zbadal vychádzať z priestorov študentského spolku, prenasledoval ju, videl ju vojsť do tmavého zadného dvora a využil šancu.

Ona však poznala Idu Riitalovú.

„Odkiaľ sa s ňou poznáte?“

„Spievali sme spolu v zbore. Sme priateľky.“ Zmĺkla, no zdalo sa, že má toho na srdci oveľa viac. Vanja čakala. „Aspoň na Facebooku,“ pokračovala Klara po tom, ako sa zamyslela nad povahou ich vzájomného stavu. „Nestretávame sa veľmi často...“

„Poznáte Therese Anderssonovú?“ zaujímala sa Vanja.

„Nie, kto je to?“

„Je asi vo vašom veku, pracuje ako poradkyňa v oblasti výživy a zdravotného štýlu, býva na ulici Almqvistgatan, žije s partnerom, ktorý sa volá Milan Pavic.“

Klara pokrútila hlavou.

„Mám pri sebe aj jej fotografiu.“

Vanja si zvyčajne ukladala do mobilu fotografie všetkých osôb, figurujúcich v jej vyšetrovaní. Netušila, či je to v súlade so zákonmi a s nariadeniami o ochrane osobných údajov, bolo to však veľmi praktické, pomáhalo jej to pri práci, preto sa v tom ani nechystala veľmi vŕtať.

Našla Theresinu fotografiu a ukázala ju Klare. Tá opäť pokrútila hlavou.

„Preto ste sem prišli obe?“ kývla Klara hlavou na pohovku, na miesto, kde sedela Anna-Lie. „Myslela som si, že sa tu zjaví, veď viete, normálna polícia, ak vôbec niekto. Celý čas nepočúva človek nič iné len to, ako vám chýbajú prostriedky na vyšetovanie prípadov.“

Vanja bojovala sama so sebou, aby sa jej z hrdla nevydral po-
vzdych. Unavovalo ju, že dôvera v políciu sa každým rokom iba zhoršuje, rovnako ako to, že široká verejnosť nadobudla dojem, že nie sú iba nešikovní, neefektívni a nekompetentní ľudia. Aj keď to v niektorých prípadoch bolo naozaj tak.

„Násilná trestná činnosť je naša priorita a áno, sme tu preto, lebo sa domnievame, že osoba, ktorá vás napadla, zaútočila pravdepodobne aj na iné ženy v okolí Uppsaly.“

„Ako Niklas Lindgren.“